

12 — Izvršenje pravde

Mašina je jurila kroz noć. Vozač, čija se duga kosa vijorila na vetru, je čvrstom rukom vodio domu. Još nekoliko kilometara i stići će u Han Pijesak. Što se više približavao gradiću, tama bi sve gušća. Zabrinuo se.

— Preostalo još 2 kilometra — oglasila se auto-navigator. Izlazeći iz zavoja, ugledao je očekivano. Usne mu se razvukoše u blagi osmeh. Svetlucava prilika, čiji je lik treptao u Romanijskoj noći, stajala je na sred nekadašnjeg magistralnog puta. Zaustavio se, spustio mašinu i prišao duhu.

Umesto pesme, koju bi duh devojčice otpevao svakom namerniku u planinsku varoš ona je ćutala. Gledajući njeno lice, šerif Pijeska, začuđen, skinu rukavicu i pruži ruku.

Duh se rasprši u hiljade blistavih tačkica koje su zgasnule u noći.

— Vratio si se — začu šerif iza leđa. Okrenuo se i ugledao je ponovo.

— Jesam — odgovori.

— Da li si zadovoljan, nesrećniče?

— Pravda je zadovoljna, malena.

— Prešao si Drinu, nisi smeo.

— Znam. Morao sam. Stigao sam ih kod Loznice.

— Nisi smeo, nisi!

— Pevaj mi.

— Ne, moram da ti ...

— Pevaj!

Devojčica je poslušno zapevala svoju pesmu. Završivši, ponovo se raspršila u hiljade zvezdica koje tmina proguta.

Opkoračio je mašinu i pojurio u varoš.

Stajao je u tami, koju su reflektori mašine sekli sablasno. Nigde znaka života, nigde daška vetra ni peva noćnih grabljivica. Jeza mu steže razum.

Zaputi se prema stanici i pokuša radiom da dozove svoje. Uzalud.

Ušao je i pritisnuo prekidač. Neonke jedva razgrnuše tminu, čije su senke potiskivale slabašnu svetlost.

— Šta, kog đavola...— promumlja.

Prišao je kontrolnom astalu i uključio GPS. Hologramska slika se trepćući uzdiže pred njim.

— Mapa!

Hologram se izoštri. Na sredini se pojavi pulsirajući kružić, sa natpisom *vi ste ovde*.

Skinu kožnu jaknu koju nemarno odbaci na stolicu.

— Lokacije pomoćnika!

Hologram se ponovo zamuti a crveni natpis *van dometa* se pojavi preko cele mape.

— Kamere!

Mapa je nestala i umesto nje se holo podeli na devet delova koji su pokazivali mračne ulice i raskrsnice Han Pijeska.

— Termovizija!

Zdanja na slici dobiše crvenkaste nijanse. Opet, ni traga živom biću.

Opsovao je, upalio cigaretu i razmišljao. Naposletku odbaci pikavac i otvori crveni poklopac na zidu, na kom je stajao ćirilični natpis: *Duhovi— dozivno dugme. Pritisnuti u krajnjoj nuždi!*

Pritisnuo je dugme.

Nekoliko senki se materijalizovalo u starca, ženu i devojčicu. Odrasli su bili odeveni u policijske uniforme, a devojčica u belu haljinicu.

Šerif se obrati starcu:

— Kolega, izgleda da sam zalutao u vorteks vašeg prostora.

— Jesi— odgovori stari policajac.

Devojčica poče da peva svoju pesmu.

— Ne razumem kako, držao sam se starog puta.

— Prešao si Drinu!

— Prešao sam je starim putem!— Povisi Šerif ton.

Devojčica prestade sa pevanjem, uperi svoje plave oči u njegove i reče prkosno:

— Čiko, lepo sam ti rekla da nisi smeo, nisi hteo da slušaš a ti si mi rekao da pevam!

— Pa šta, svakom putniku daruješ pesmu koja govori da delimo grad sa vama duhovima! Pevala si mi stotinu puta. Šta sad?

— Ali ja nisam htela da pevam, čiko...

— Da bi mi kazala da sam zalutao?

— Da i ne! — odgovori starac.

— Ne razumem.

— Razumećeš.

Žena priđe kontrolnom astalu i podesi uređaj. Slika se raširi preko cele prostorije, prikazujući jučerašnje kadrove...

Stajao je na tremu mehane i pušio. Narod je užurbano promicao, sklanjajući se od tegleće mašine pune balvana. Otpozdravio je svoje pomoćnike i krenuo ka stacionaru.

— Krenuo sam po ženu, baš tada je završila smenu, kada su...

— Posmatraj dalje, šerife....— Prekinu ga blago policajka i stavi mu ruku na rame. Stresao se od dodira i osećanja elektriciteta koji mu prostruji telom..

Na slici, žena pohita ka njemu i poljubi ga u obraz. On je zagrl i tako krenuše niz ulicu.

Tada je počelo.

Skupio je oči koje su se napunile suzama. Okrenuo je glavu od slike.

— Gledaj čiko, gledaj! — Devojčica ispruži prst ka kadru.

Pucanj odjeknu ulicom, za njim još nekoliko. Munjevito se okrenuo u pravcu urlajućih mašina koje pre nije video. Ogromne i crne, sa vozačima ogrnutim u plašteve sa kapuljačama. Roj napadača se razmleo po ulicama Pijeska i klaao narod. Potegao je gan i uzvratio paljbu. Meci kao da su prolazili kroz njih, nijednog nije okrznuo. Njegovi pomoćnici padose prvi. Ulice su se punile leševima stanovnika a bes, iznenađenje i nemoć pred nepoznatim i moćnim napadačima su mu uskovitlali razum.

Sledeća kadar je prikazivao kako sedla svoju mašinu i puni bisage oružjem, kako uzjahiva, podiže je i juri putem Drine.

— Krenuo sam za njima i sustigao ih tamo preko. Izvršio sam pravdu pa zatekao svoj grad u vašem prostoru. Zašto?

Duhovi su ga nemo posmatrali.

— Ko su bili napadači, odgovorite mi!

Policajka odgovori:

— Naši.

— Kako? Vi ne možete u naš prostor!

— Oni mogu. Oni su prešli granice— odgovori starac.

Šerif pride prozoru i pogleda niz ulicu. Duhovi, koje je sada video jasno, išli su svojim poslovima. Mašine, istovetne na oba sveta, su se sporo kretale, poštujući ograničenje.

— Zašto su nas napali?

— Zašto postavljaš pitanja na koja znaš odgovor? — Uzvрати žena pitanje.

— Duše?

— Da. Prodaju ih preko Drine.

Vratio je pogled na ulicu i spoznaja ga obuze.

— Ja... nisam izvršio pravdu. Ubili su me u Loznici...

Niko mu nije odgovorio. Devojčica se popela na stolicu i poljubila mu obraz.

— Nisi ni mogao— naposletku prozbori starac— banda je nedodirljiva za žive.

— Sada su okolnosti drugačije! — Odgovori odlučnim glasom, dalje zagledan kroz prozor.

— Tako je. Vlasenica im je sledeća meta— reče žena i krenu ka vratima a za njom i starac. Devojčica se rasprsnu u svetleće tačkice i nestade.

Čekali su ga napolju, sedeći na mašinama punih bisaga.

Šerif uzjaha svoju i izmeni čvrste poglede sa policajcima. Okupljeni duhovi, stanovnici varoši, su ih ispratili u noć.

Na izlazu iz Pijeska devojčica ih zaustavi i pruži mu kožnu jaknu na kojoj se presijavala šerifska zvezda.

— Pevaću ti kad se vratiš, čiko.

— Radujem se tome, malena.

Pokrenuli su mašine i krenuli u izvršenje pravde.